

Το «μαζί» διώχνει λανθασμένες πεπιοθήσεις και προκαταλήψεις

Το Τ.Ε.Ε Ειδικής Αγωγής ήταν μια εμπειρία την οποία δεν πρόκειται να ξεχάσω ποτέ.

Αρχικά καθώς βρισκόμασταν στον δρόμο για το σχολείο αυτό, πολλές σκέψεις περνούσαν από το μυαλό μου, όπως το τι θα κάνω εκεί πέρα, αν θα στενοχωρηθώ βλέποντας τα παιδιά ή, αν απαντώντας στη συμπεριφορά τους κάνω κάτι το οποίο δεν είναι πρέπον.

Αν και διέθετα σχετική ενημέρωση για το τι θα ακολουθήσει, φθάνοντας στο σχολείο, αγχώθηκα πολύ βλέποντας το παιδιά, γιατί νόμιζα ότι δεν θα μπορέσω να τα βγάλω πέρα. Αργότερα, όταν μπήκαμε στο εσωτερικό του σχολείου μας έβαλαν στην αίθουσα εκδηλώσεων.

Εκεί, οι καθηγήτριες του σχολείου, μας μίλησαν για τους μαθητές, για τις δράσεις που πραγματοποιούν, καθώς και για τα επιτεύγματά τους. Έτσι ένιωσα λίγο πιο οικεία αλλά οι προβληματισμοί μου και τα άγχη μου δεν είχαν φύγει εντελώς.

Η επόμενη δράση περιλάμβανε χωρισμό σε ομάδες. Ένα παιδί από το γενικό σχολείο και ένα από ειδικό. Στην δικιά μου ομάδα είχα ένα κορίτσι, τη Βασιλική. Η κάθε ομάδα θα έπρεπε να λύσει κάποιες συγκεκριμένες ερωτήσεις και quiz και στο τέλος να γράψει μια έκθεση.

Έμεινα έκπληκτος όταν λύναμε τα quiz με την συμμαθήτριά μου στην ομάδα, διότι έβρισκε αμέσως μέσα σε δευτερόλεπτα τη μία λέξη μετά την

άλλη, ενώ εγώ, σε εκείνο το χρονικό διάστημα δεν βρήκα ούτε μία.

Μέσα από αυτές τις ερωτήσεις κατάλαβα ότι η συμπεριφορά των μαθητών είναι ίδια παντού. Υπάρχει η ανάγκη για επικοινωνία, η ανάγκη να έρθει σε πέρας μια εργασία και η χαρά της ολοκλήρωσης αντικατοπτρίζεται το ίδιο σε όλα τα πρόσωπα.

Αυτό που πήρα φεύγοντας ήταν, τα χαρούμενα βλέμματα των παιδιών, τη δίψα για επικοινωνία και συνεργασία, τη χαρά τους για το σχολείο και την επιμονή τους να προσέξουμε τις δράσεις τους. Και ναι, θα συνδεθούμε σαν ομάδες σχολείων. Τους υποσχθήκαμε να δούμε την παράσταση που ανεβάζουν. Ένα μάθημα πήρα και για το ρόλο του σχολείου από τη στάση του ειδικού, το οποίο καλλιεργεί την ομάδα και την ειρηνική συνύπαρξη. Φεύγοντας από το T.E.E είχα αλλάξει τον τρόπο αντίληψης που έβλεπα τέτοιες περιπτώσεις. Έμαθα να δείχνω σεβασμό προς τους ανθρώπους με αναπηρία-και δη στα παιδιά και κατάλαβα ότι ο κάθε άνθρωπος με την εκπαίδευση μπορεί να προσφέρει στην κοινωνία στο μέτρο των δυνατοτήτων του και των δεξιοτήτων του.

Νίκος Πνευματικός, Α' Λυκείου, μέλος της ομάδας Αγωγής Υγείας 5ου Λυκείου Λάρισας